

G.Fodor Gábor: A valóság mindig kétszer csenget

2025 december 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az elejét?I fogva mondjuk, hogy Magyar Péter és a Tisza egy hazugság.

Hány pszichológus kell ahhoz, hogy kicseréljenek egy villanykörtét? Egy is elég, csak a villanykörtének is akarnia

kell változást.”
(Vicc)

Van egy kultikus film Jack Nicholson és Jessica Lange parádés f?szereplésével: A postás mindig kétszer csenget. James M. Cain alig százoldalas könyvéb?l készült filmben a f?h?s, Frank Chambers egy út menti fogadóban kap munkát, ahol szemet vet a görög tulajdonos, Papadakis feleségére, Corára, aki els? pillantásra szintén szenvedélyesen beleszeret a férfiba. Ett?l kezdve egyetlen vágy hajtja ?ket: egymásért élni – akár gyilkosság árán is.

Ennyi a sztori, viszont sehol sincs benne postás, pláne olyan, aki kétszer csengetne. Így a történet megszületése óta találgatások tárgya, hogy miért is ez a könyv címe.

Na mármost, könnyen érhet az a vád, hogy olyan vagyok, mint Móricka, akinek mindenr?l ugyanaz jut az eszébe.

Pedig tényleg van itt valami. Miel?tt azonban még ugyanaz jutna eszembe, hogy mondjak néhány példát, hogy jobban érthet? legyen, hogy mire is gondolok.

Vegyük mondjuk a viccbeli Pistikét. Ideig-óráig tud csak a rossz tanuló hadoválni, hogy most beteg voltam, most meghalt a nagypapa, a többiek nem adták oda a leckét, el?bb vagy utóbb eljön a tisztánlátás ideje, és kiderül, hogy Pistike nem tanult semmit, nem tud semmit és kijár neki az elégtelen.

Vegyük aztán Palit, aki csapja a szelet Pirinek, a csillagokat is lehazudja az égr?l, hogy így szereti-úgy szereti, és istenbizony csak ?t, miközben otthon várja a felesége. El?bb vagy utóbb persze összeomlik a kártyavár, de Pali még ekkor is kitart: amikor a felesége rajtakapja Pirivel, csak ennyit mond, most a szemednek hiszel vagy nekem, és még a palira vett Pirinek kellene szarul éreznie magát.

A hétköznapi élet csilliárdnyi példát kínál fel arra, hogy valaki maszatol, blöfföl, hazudik, megtéveszt, imitál, félrevezet, de aztán úgyis kiderül, hogy mi a stájsz. Hinni akarunk neki, vagy egyszer?en csak hiszünk neki, és aztán jön a nagy pofára esés – nekünk is és neki is –, mert kiderül, hogy az, amit eddig el?adott nekünk, szintiszta hazugság – csak eddig hiába vártuk a postást.

Most jön akkor Móricka: hát az a stájsz, hogy ugyanez van a Tiszával. A Tisza egész krédója ezen alapul. „Nem fogok mindent elmondani, mert akkor megbukunk.” „Választást kell nyerni, utána mindent lehet.” Vagy ahogy egy Tisza-közeli politikai tanácsadó fogalmazott a Partizán egyik adásában, ha kimondjuk, amit gondolunk, az a politikai hiba.

Szóval az a stájsz, hogy nem szabad kimondani, amit gondolunk, nem szabad kimondani a valóságot. Miközben nekünk, választópolgároknak meg el?adják a nagy mutatóványt, hogy amit mondanak, az a valóság.

Err?l szól Magyar Péter és Tisza egész története a legelejét?l fogva. Amikor Magyar Péter még csak Petike volt, és a Partizán stúdiójában szepegve-szipogva mondta el, hogy esze ágában sincs bemenni a politikába. Aztán itt voltak nekünk a nagy lamúrok, a viharos hetek Evelinnel, majd Ilikével. A nagy színjátékok, hogy megszavaztatja, hogy kimenjen-e Brüsszelbe. A nagy bejelentések, hogy a Tisza el?re hozott választást követel. A nagy kamuk a jelöltjelöltek?l, mintha bárkinek számítana a szava abban, hogy kik is lesznek végül majd a választókerületi jelöltek. A nagy megtagadások, a saját programok letagadása és a saját szakért?ik meghazudtolása, csak azért, hogy id?t nyerjenek és mentsék a b?rüket (vesd össze: most nekem hiszel vagy a szemednek?).

Szóval blöff az egész. Az a helyzet, hogy Magyar Péter elérte, hogy új rendszertani kategória született a kortárs politikatudományban, megjelent a blöffpárt, és a Tisza lett ennek a klasszikus példája.

Mert ?k tényleg mindenben blöffölnek, és abban bíznak, hogy ezt a négy hónapot már fél lábon is... Hogy nem kell számot adni arról, hogy ki áll mögöttük, ki fizeti ?ket, most akkor mit is gondolnak a háború és béke kérdésér?l. Mert most már csak alig négy hónapot kell végigalibizni, fog ez menni. És tényleg bepaliztak mindenkit, aki korábban ellenzéki szavazó volt, tényleg hülyére vettek jószándékú, a kormánnyal kritikus embereket, hogy majd ?k. És jó sokáig ki is tartott a taps, most azonban egyre több helyr?l hallani a néz?tér?l: eleget hallottuk beszélni a kötélháncost, lássuk is már. Közeleg az ítélet ideje, már a lépcs?házban a valóság.

Nemsokára mindenkinek le fog esni a tantusz, már nem kell sokat várni. Persze, majd jön a sok káromlás és szidalmazás, hogy ezt eddig miért nem mondtátok? Most szólok, mi mondtuk. Az elejét?l fogva mondjuk, hogy Magyar Péter és a Tisza egy hazugság.

S?t, ennél többet is mondok.

Nemcsak arról van szó, hogy Magyar Péter és a Tisza blöfföl, hanem arról is, hogy Magyar Péter és a Tisza maga a blöff, és csak játszanak velünk, tesztelnek minket, próbálkoznak, kísérleteznek.

Ha bejön, az is jó, de ha nem jön be, ha fogyatkozik a taps, akkor a szerepl?k ki- és lecserélhet?k. Mert a feladatot már elvégezték, az összefogósdí ellenzékét lemészárolták, a struktúrát szétverték, az új pedig szép lassan feláll, megvan és körvonalazódik, hogy mivel akarják majd kihívni a Fideszt, ha majd minden klappol, de korántsem biztos, hogy éppen velük és éppen most. Nem biztos ugyanis, hogy '26-ra készülnek, hogy a szerepl?k alkalmasak és az id? elérkezett.

És hogy ki blöfföli Magyar Pétert és a Tiszát? A postás nemcsak James M. Cain regényéb?l hiányzik, hanem Móricka cikkéb?l is. A valóság azonban már ott áll az ajtónk el?tt, halljuk a szuszogását, ahogy feltrappolt a lépcs?n, abban maradtunk, hogy kett?t csenget.

G. Fodor Gábor - www.magyarnemzet.hu

Ajánló